

Porilainen kaikilla mausteilla

Teatteri

Tommi Virhiä: Kahdeksas kerros, ohjaus ja lavastus Helka Kuusiluoto, rooleissa Marita Palmu, Kristiina Kojo, Juha Välikangas, Tommi Virhiä, Sinikka Koskinen, Teuvo Lehtinen, Ritva Katajisto, Tuomo Vehkamäki, Sari Vanhatalo, Väinö Vällky, Outi Mäki, Kaisa Ketola. **Monikasvojen oppilastyönäyte Porin työväenopiston auditoriossa 2.4.**

Porilainen harrastajajoukko Monikasvot on saanut painiskella omaan ryhmäänsä kuuluvan kirjoittajan näytelmän kanssa, mitä on aina tervehdittävä ilolla. Ainahan on näet mahdollista, että tekstin synnyttämisen työtapaan ovat vaikuttaneet ryhmän jäsenet ja että kirjoittaja on voinut rustailla rooleja tuntemilleen näyttelijöille.

Tommi Virhiän avausnäytelmä (?) on varsinainen runsaudensarvi tai porilainen kaikilla mausteilla, mikä kielii ainakin siitä, ettei hän ole ollut liikkeellä kovin lukkoonlyödyin ajatuksin tai teatteria yleensä rasittavin ylivarovaisin kääntein. Näkökulma hissien noustessa ylimmän kerroksen jälkeen aina vain ylemmäs vie näyttelijät futurologiseen aikatasoon, ja näytelmässä on jopa absurdin dramatiikan aineksia. Näissä avaruuksissa kehitys on kehittynyt niin pitkälle, että robottien niemeen vannotaan enemmän kuin

ihmisen, josta moni häälyy mustana varjona ekokatastrofin kurimuksessa.

Itse asiassa tilanne on jokseenkin sama kuin maapallolla todellisuudessa, joten tämä eräänlainen vieraannuttamiskeino on aika turha.

Tämmöiseen paikkaan hissinväki kuitenkin ajautuu, ja siellä joukon miehet muodostavat toimeenpanevan elimen, joka ottaa vastuun muista samalla omankädenoikeudella ja samoilla asenteilla kuin hallitukset yleensä. Virhiän tekstistä pompahtaa tuon tuosta ilkkurisen satiirisia livautuksia, ja vaikka henkilöasetelmaan on punnertettu väen väkisin vähän jokaiselle näytelmällistä perussablunaa, hän heittelee väleihin parhaimmillaan oivaa huumoria, jos sitten myös kulunutta.

Pankkitoiminta, joka on Kahdeksannessa kerroksessa myös yhdenlainen näytelmällinen rakennetekijä, saa ansionsa mukaan sapekasta kritiikkiä ja varmaan yleisön jakamattoman vahingonilon, mutta yhden henkilön valjastaminen poukkoilemaan joka väliin henkilökohtaisine sijoitusmurheineen sen kuin hajottaa muutenkin mihinkään kunnolla keskittyvää tekstiä.

Rakenteellista huojuvuutta on kosolti mm. ilmestykseno- maisessa hallavaparrassa, maailmanloppua ennustavaa kylttiä kantavassa Kallessa, mutta eniten siinä, että näytelmän viesti

lopulta tylpistyykin idealistiseksi kannanotoksi oravanpyörästä hyppäämisen oikeellisuudesta.

Huoli ympäristöstä on niin kuin pitääkin, ja saastuttamisen kertakaikkinen lopettaminen on epäilemättä oikea globaalinen ympäristöratkaisu, mutta tematiikka ei voi olla vesittymättä ja näytelmällisesti veltostumatta, kun ihmiset sen kuin jättäytyvät demonstroiden outoon ympäristöön taas toimimaan alkaneen hissien kyydistä. Siinä on samaa napinpainalluksen makua kuin Tiinan rakastumisessa pelkätään pehmoatteen varassa näyttämöllä selluvaan Seppoon.

Helka Kuusiluoto on ollut parhaimmillaan ohjattaessa niitä mielenliikkeitä, joita näiden ihmisten keskinäisissä suhteissa velloskelee. Kristiina Kojo saa yhtä ja toista irti toisten onnea kadehtivasta, remakasta Jaanastaan ja Marita Palmu hiukan siitä henkisestä kasvusta, joka viriää Tiinassa. Vähän yhteismitatonta on tosin se, että jotkut muovailevat vakavissaan realistista hahmoa, toiset taas, kuten näytelmän Marjatta, murvaavat tyyppiä sen kuin kerkiävät.

Jokaista vaivaa ulkoopitun puheen enemmän tai vähemmän mekaaninen toistaminen, kenellä vielä viuhkovat kädet kovasti kokonaistulkintaa avittaen. Että jo siinä on rannottomasti praktiikan aihetta, kun Monikasvot valmistele seuraavaa oppilasnäytettään.

Risto Ojanen